

Emile staart door het raam van zijn atelier.
De zon flonkert door de bomen in de tuin.
In Villa Zonneschijn lijkt er altijd licht te zijn.
De geur van verf en terpentijn danst in zijn neus.
‘Ik wil naar buiten,’ mompelt hij met een penseel
tussen zijn lippen.

‘Wat ben jij aan het doen?’ roept Charlotte.
Emile zucht. ‘Ik wil de ijsvogel zien.’

‘Ijsvogels laten zich toch niet zien,’ zegt zijn vrouw.
‘Schilder kippen of hanen, daar ben je goed in.’

Emile hoort haar al niet meer.
Hij loopt naar zijn bootje en duwt het in de Leie.
De zon hangt hoog boven de bomen.
‘Wanneer ben je terug?’ vraagt Charlotte.
‘Als ik de ijsvogel heb gezien.’

Emile roeit geruisloos, maar met volle kracht.
Hij tuurt in de verte en ziet mensen langs het
water staan. Aan de ene kant mensen van de stad,
aan de andere kant mensen van het dorp.

Emile roeit naar de ene oever en maakt het bootje vast.
'Wat doet u hier, meneer?' vraagt een jongen.
'Ik ben op zoek naar de ijsvogel.'
'Maar het is zomer, meneer, er zijn nu helemaal
geen ijsvogels,' lacht een meisje.
'Als je goed luistert, kan je een ijsvogel zien.'
'Wat gek!' roepen de kinderen.
Emile lacht en zet zijn schildersezal neer.
Hij smeert blauw, geel, rood en ook een beetje
wit op zijn houten palet.

Wanneer zijn doek half beschilderd is, roeit Emile naar de andere oever. Daar krijgt hij een bord met koekjes en een glas bier.

‘Wat doet u hier, meneer?’ vraagt een meisje nieuwsgierig.

‘Ik ben op zoek naar de ijsvogel.’

‘Maar het is zomer, meneer, er zijn nu helemaal geen ijsvogels,’ lacht een jongen.

‘Als je goed luistert, kan je een ijsvogel zien.’

‘Wat gek!’ roepen de kinderen.

Emile neemt voorzichtig zijn doek uit het bootje en volgt de kinderen die gillend het veld in lopen.

Op het veld schildert hij verder.

De avond valt. Emile zet het schilderij terug in zijn bootje. De verf is nog niet droog, de mensen van de stad en het dorp zijn allemaal weg.

Hij roeit verder.

Emile moet in slaap gevallen zijn. Als hij wakker wordt, hoort hij vogeltjes tsjilpen. 'Een ijsvogel?'

In de verte ziet Emile boeren.

‘Wat doet u hier, meneer?’ vraagt een boer nieuwsgierig.

‘Ik ben op zoek naar de ijsvogel.’

‘Maar het is herfst, meneer, er zijn nu helemaal geen ijsvogels,’ lacht een boerin.

‘En wat bent u aan het doen?’ vraagt Emile terwijl hij aan land gaat.

‘Wij oogsten bieten, meneer.’

Emile knikt en kijkt. Dan graaft hij een greppel en zet zijn schildersezelt erin.

Hij schildert.

Als de zon ondergaat en de boeren naar huis gaan, zet Emile het schilderij in het bootje, naast dat van de picknick.

De verf is nog niet droog.

Emile laat zich weer meedrijven en bestudeert zijn werk.
Hij kijkt op. Alles lijkt anders.

Het vriest. Emiles bootje zit vast in het ijs.
Schaatsende kinderen omsingelen hem.

‘Wat doet u hier, meneer?’ vraagt een jongen nieuwsgierig.
‘Ik ben op zoek naar de ijsvogel.’
‘Als je goed luistert, kan je een ijsvogel zien,’ antwoordt
de kleinste jongen, ‘misschien zelfs verschillende.’
‘Dat weet ik,’ knikt Emile.

Emile neemt een nieuw doek en begint te schilderen,
zomaar in het midden van de rivier.
De zon staat nu heel laag aan de hemel.
De kinderen schaatsen en sleeën vrolijk verder.

Als de avond valt, staan er drie schilderijen in zijn bootje.

